

TRAMPSKÝ SPRÁVODAJ

tramp klubu bratislava

číslo 185

december 2007

CHATA „T.O. CHŘIBY“, KORYČANY

STAV R. 2007

Od 6. čísla, ktorým sme v decembri 1992 končili prvý neúplný ročník Trampského spravodaja, prinášame vždy pred koncom roka na tomto mieste kreslené novoročné blahoželanie, tzv. péečku. Mimochodom – bola to vtedy tá nezapadnuteľná Lexova kresbička dvoch typických trampských postavičiek, podávajúcich si ruky so zalomeným palcom ponad horiaci ohník, ktorú odvtedy pri rovnakej

alebo podobnej príležitosti použili ešte neraz mnohé osady či iné zoskupenia, alebo aj jednotlivci v oboch našich republikách i ďaleko vo svete. To nie je výčitka, to sa chválime! Napokon viackrát sme sa k nej vrátili aj my. Obrázky, vždy Lexove, sa na našich novoročenkách menili, no rovnaký zostával zmysel tejto tradície: Pozdraviť vás úprimne a zaželať v nastávajúcom roku veľa zdravia, úspechov a – ako sa vraví – suchý chodník pod modrou oblohou a vodákom hladkú vodu, ale nie až tak, aby sa na tom „oleji“ napádlovali do úmoru. To isté nech vám hovorí aj dnešné, už pätnáste PF nášho Tramp Clubu!

Na záver roka sa zvykneme obzrieť aj nazad a bilancovať, aký bol rok, s ktorým sa lúčime. Spory o to, kto, kde a kedy usporiada 14. československý potlach, na začiatku roka trochu rozbúrili hladinu, až natoľko, že sme si začali vyčítavať, kto si zaslúži nazývať sa trampom, no napokon sa všetko utriaslo a so sázavským, termínovo posunutým potlachom sme boli všetci spokojní, ako napokon so všetkým, čo sa nám v roku 2007 podarilo (aj keď nie vždy až tak, ako by sme si boli želali). Jediné, nad čím žiaľime, sú čoraz častejšie rozlúčky s kamarátkami a kamarátmi, ktorí už medzi nás neprídu. No mladí už nebudeme a tak – ako vravia českí kamaráti – „káci se v našem lese“. Čo už narobíme?

Prokletá vůně hor

Tak sa volá nielen jedna z krásnych piesní Wabiho Ryvolu, ale rovnaké meno dali zostavovatelia aj novej zbierke jeho poviedok. Zbierku krstili v Prahe na Trojickej 27. novembra, t.j. v deň, keď mal náš Tramp Club pravidelné stretnutie v karloveskej lodenici. Preto tam chýbala naša hudobná skupina Pekaríng, ktorú pozvali na krst do Prahy ako „jednu z najlepších ryvolovských kapiel súčasnosti“. To sme vám napokon oznámili už pred mesiacom s vierou, že naši repozentanti v Prahe nesklamú. Samozrejme nepredpovedali sme zle. Večer bol vlastne koncertom našich muzikantov, s ktorými vystupovali aj dve nové speváčky (vlastne jedna už s Pekaríngom spievala aj v Hornom Jelni). Zaspieval aj Fred Schubert zo skupiny Paběrky a na záver vari všetci účastníci večera. Ale nepredbiehajme, najprv prebehol vlastný obrad krstu. Knihu krstili Tony z Avalonu a zostavovateľ Vokoun, Wabiho brat Miki, ktorý priviedol aj jeho ženu Sašu a dcéru Karolínu. Krstilo sa Wabiho rumom – značku si prítomní mohli prečítať na vignete – a čo nenaliali na kižku, kolovalo. Wabi sa nemusel nad priebehom večera, ktorý mu kamaráti venovali, v hrobe obracať.

Redakciu informovala **Bábovka**

Slovenskí kamaráti v pražskom Folk a Country rádiu

Na internetovej stránke Táborový oheň boli v zápätí po krste knihy poviedok Wabi Ryvolu zaradené fotky z tejto udalosti, tak ako ju Bábovka opísala vo svojej správe, a v stručnom komentári sme si prečítali: „O ryvolovky znějící z podia se skvěle postaralo bratislavské Pekaringo“. Koncert Pekaringa, zaznamenaný na krste, pustil Tony Linhart, ktorý z nás bol nadšený, 4. decembra na Countryrádio. Kto máte tú možnosť, vypočujte si nás na <http://www.countryradio.cz/pr.O2.php>.

Pedro

Na vlny podobného internetového rozhlasu sa už pretým dostal šéfredaktor Severky D'Ady. Bol hlavným aktérom rozhovoru o trampingu, „našej“ muzike, ale aj o prírode a svojom zamestnaní v relácii „Z posledního vagonu“ Rádia Folk. Relácia patrí do stálej štruktúry stanice a vysiela sa každý druhý utorok a viackrát sa opakuje. Do relácie som vybral niekoľko svojich obľúbených pesničiek slovenských i českých kapiel, napr. Kalumetu, Lesných škriatkov, Pengagi, od Wabiho Ryvolu, Hop-tropu a svojej „domovskej“ Sosny. Záznam nájdete aj na webe košickej TO OSA <http://www.osadníci.com>.

D'Ady

Nové vedenie OLD BOYS BRNO

Rada starších brnianskych Old Boys zvolila za nového šerifa Frantu Sedláčka-Tylínka z osady Vyžírky. 78 ročný kamarát vystriedal na čele klubu doterajšieho šerifa Frantu Prudkého-Frenkyho Dlouhána. Ten, pravda, šerifskú hviezdu neodkladá. Právo nosiť ju aj naďalej mu dáva udelenie titulu Čestný šerif. Vedenie osvedčenej oldboysáckej kapely prevzal Blahoš, pod jeho taktovkou úspešne vystúpila aj na 14. čs.potlachu. Old Boys má aj gitarové kvarteto Blahoš, Cancák, Janda Řež a Žambo, ktoré spestruje programy trampských posedení a osadných potlachov. Adresa nového šerifa je: Franta Sedláček, Pastrnkova 55, 615 00 Brno Židenice.

Nech žije!

BLAHOŽELÁME

Narodila sa v januári, no už roky jej vinšujeme k narodeninám vždy o mesiac skôr, aby sme mohli oslavu životného jubilea „vianočného“ Boba Tuláka a jeho Maje spojiť. Niet dôvodu túto tradíciu meniť, i keď prvý raz na nášho oldšerifa môžeme už iba spomínať. Na decembrovom stretnutí teda spojíme blahoželanie dobrej kamarátke s naším NEZABÚDAME na adresu jej manžela, ktorého sme tohto roku spoločne odprevadili na poslednej ceste. 85 rokov nie je až taký vek, aby Maja nezostávala s nami ešte dlhý čas, i keď ju už zrejme častejšie na našich stretnutiach neprivítame.

* * *

Luigi z OVM a starý vodák Miško Šebo sú ešte o rok starší, no určite sa neurazia, keď gratuláciu k ich výročiu zradíme až na druhé miesto a pridávame k nej ešte aj gratuláciu Luigiho spolu-osadníkovi Jimovi, „iba“ 82 ročnému. Keďže všetci už patria do „kategórie“ kamarátov, ktorým gratulujeme každoročne, nebude zrejme vadiť ani to, že nebudeme opakovať, čo o nich všetci dobre vieme. Na každý pád naozaj úprimne: držte sa nám!

* * *

Jacky z Rudého šípu si na každoročné vinše ešte počká. No tiež už nie je nijaký mladíček. Takto s päťročnou čakacou lehotou mu gratulujeme posledný krát. No nielen preto rozhodne nevyzerá na to, že by mu bolo treba predovšetkým zaželať dobré zdravie. Vďaka svojmu životnému štýlu, častým dlhým pochodom, vodáckym splavom, pobytu v prírode, keď je to len možné, má ho, zdá sa, na rozdávanie. Nech mu táto kondička vydrží! Aj dobrý kamarátsky vzťah s trampkou rodinou!

* * *

Rovnakých 75 rokov sa dožíva známy pesničkár, muzikant, spisovateľ, organizátor tramských hudobných aj iných podujatí – neváhajme povedať, že vŕumelec - Kapitán Kid. Źiaľ, vek nie je zárukou zdravia. Stretnutie s kamarátmi, pripravené v Prahe, musel pre chorobu odriecť. Uskutoční sa aj bez jeho účasti, no pozdravy jubilantovi len vyšľu na diaľku. Pozdravme ho takto aj my a zaželajme, aby jeho choroba netrvala dlho – a hlavne, aby nebola vážna!

* * *

Ďáblíka našim čitateľom predstavovať netreba. Odkedy Spravodaj vychodí, zjavovali sa jeho články na stránkach nášho časáku, citovali sme z jeho Trampa v našom prehľade tlačie, informovali o prepade, ktorý ho kruto postihol v jeho ostravskom dome, aj o jeho úsilí nezdváť sa ani potom bohatých tramských aktivít. Takže stačí krátko: všetko dobré k 65. narodeninám!

Brčko

POVSTAŇTE, KAMARÁTI

Býval predplatiteľom nášho Spravodaja a roky ho nielen čítal, ale pravidelne aj prispieval, najmä informáciami o piešťanskom festivale Lodenica. Aj z iných jeho článkov vyžarovala jeho zaujatosť trampingom. Potom sa odmlčal, nielen ako autor, ale prestal náš časopis aj odoberať. Prečo, to sme sa nedozvedeli. Poznali sme iba jeho občianske meno Pavol Lackovič, až z nečakanej smutnej zvesti o jeho odchode sme zistili, že mal aj tramské – Lucky Nevada. Býval aj skautským vedúcim. Nikdy medzi nás neprišiel, no bol náš. Zachovajme mu spomienku!

* * *

Dostali sme aj žiadosť spomenúť na kamarátky a kamarátov z pezinského či limbašského Slnecného údolia, konkrétne na Doda, Viktora, Šaña, Gitku a Katku.

Z našej tramskej histórie POHNUTÁ HISTÓRIA TEDOVEJ CHATY

Na Pekelníkovu informáciu o zlom stave chaty Zálesák pod Volhoviskom, známej ako Tedova búda, zareagoval kamarát Otto Sládeček-Mike Klondyke, šerif osady Desperádo, ktorej členovia dnes žijú (pokiaľ sa už neodobrali na vander posledný) v Kanade, ponukou pomôcť zbierkou prostriedkov na záchranu chaty, ako aj spomienkami na účasť svojej osady na jej prvej dôkladnej oprave. Chata to nemávala u „vrchností“ vždy až také dobré, ako sme uviedli v septembri. A hlavne to vám chceme priblížiť dnešnou kapitolkou z tramskej histórie.

Dobre sa pamätám, keď sme sa začiatkom 60-tych rokov ako osadníci Desperada stretli v reštaurácii Hron (už neexistuje) s Tedom a zaviazali sme sa chatu Zálesák dôkladne zrekonštruovať. V máji roku 1960-61 sme so Šocom odišli na chatu a prvé, čo sme spravili, bolo, že sme dali dolu starú strechu. Odvtedy už nikomu z nás nedalo spať. Jediná myšlienka v nás bola chatu pod majstrovským okom Teda Yukona dokonale a v plnej kráse znovu postaviť. Stalo sa a o pár rokov na Silvestra (62-63 ?) sme sa tešili z diela.

Stavba nemala vždy ľahkú cestu. Niektorí osadníci odpadli, videli v tom veľa zbytočnej a namáhavej driny. Vodu na cement bolo treba vláčiť hore dlhým kopcom, dosť ťažká vec bola aj zbierať kamene okolo ohňa a nosiť „gulatinky“ domov a prepíliť ich napoly. Ted ich síce vláčil na motorke, no cez týždeň s tým bola stále práca.

Potom sme mali opletačky s políciou, keď sme si zadovážili mech cementu ilegálnou

ZÁLESÁK („TEDOVA BÚDA“)

cestou (nemohli sme kúpiť). Všetci sme sa jedného dňa ocitli na Februárke na policajnom oddelení. Ale to ešte nič nebolo. Tajní nás fotili, večer na chate odpočúvali. Občas sme videli svetlo baterky bliknúť neďaleko od ohňa, ale nikto sa nikdy neukázal. Vedeli o všetkom, čo sme rozprávali pri ohni, no nechali nás prácu dokončiť, hoci už lesníkom nariadili chatu strojom zdemolovať. Zrejme ktosi usúdil, že by to bol hriech. Po rokoch som sa dozvedel od dôveryhodnej osoby, že sám náčelník polície na Zálesáku bol a možno preto chata vydržala celú tú dobu starého režimu. Snáď si uvedomil, že predsa by bolo škoda chatu zbúrať. Niekedy tam vraj prišli maliari, fotografi a pod. Polícia určite mala fotografie chaty zo všetkých strán. Kto vie, kto si to pozeral na Račianskej alebo u "Dvoch levov". Mám dojem, že i v tých kanceláriach usúdili, že chatu možno nechať stáť.

Dvadsaťdva rokov uplynulo od čias, keď som sa v apríli 1968 s Tedom a chatou lúčil. Vedel som, že sa zrejme vidíme naposledy. Na postavenie chaty bolo treba niečo viac ako svaly. Preto zrejme aj za daných podmienok vydržala toľké roky. Ted Yukon našiel miesto pre chatu začiatkom 50-tych rokov, potom začal stavať, ale v 59. skúsil prejsť hranice a pritom prišiel o nohu. Aj tak na invalidnej motorke na chatu – i na Dunaj – chodil. Po pätnástich rokoch sme chatu dali znova do poriadku. Tentoraz vydržala oveľa viacej a tak mám čisté svedomie. Naša práca nevyšla úplne navniwoč a veľa kamarátov a kamarátok tam strávilo pri ohni a v chate pekné chvíle. Verím, že podobné ako ja. Najmä v zime, keď bolo snehu po kolená a v okne svietila malá petrolejka.

Ešte by som pripojil jedno porovnanie s našou terajšou domovinou. Richard Proennecke začal stavať svoju chatu pri Twin Lakes na Aljaške v roku 1968, teda vtedy, keď sme utiekli do našej vytúženej krajiny. Prežil tam vyše tridsať rokov a dnes je jeho chata v opatere Národných parkov USA. Znamená to, že asi bude naďalej v rukách rangerov s povinnosťou zachovať ju. Napadá ma, či by nebolo možné spraviť niečo podobné na Slovensku. Chata Zálesák by si to zaslúžila. Mala by predstavovať dejiny trampingu, hnutia, ktoré vymazať z dejín proste nemožno. Či sa to niekomu páči alebo nie, tramping u nás existuje a bude existovať ešte hodnú chvíľu.

Otto a.k.a. Mike Klondike of Desperado

Vianoce trampov za oceánom

Kamarát Frank, vydavateľ časopisu a dnes už internetovej stránky Stopař, známy aj ako „historik“, zaoberajúci sa najmä pamiatkami na cestu Buffalo Billovej Wild West Show po našich krajinách, dostal tohto roku odvážny nápad: požiadať známych kamarátov-emigrantov o pár riadkov o tom, ako v novej vlasti prežívajú Vianoce. Odpovedali mu dvaja – a my z ich listov radi citujeme pre našich čitateľov, ktorí nemajú možnosť prečítať si ich na obrazovke počítača.

Jerry Vecka-Pupál, Colorado, USA

Vánoce slavíme zrovna tak jako vy. Místo kapra máme rybu chycenou v květnu na jezeru Taylor v Gumison County. Je to horské jezero položené ve výšce kolem 1000 stop a ryba se menu Lake Front – pstruh jezerní. Po česku ji nazýváme mekčď. To se opakuje každý rok už po mnoho let. Úlovek pak odpočívá na ledu v mrazáku od května do Vánoc. Perfektní úschovna. Po roztání ledu je jak vytažený z jezera! Celý Štědý den se nepapá, aby bylo vidět zlaté prasátko. Rybí polévku nevaříme. Špiš máme polévku čočkovou a po ní následuje smažený makáč s bramborovým salátem. Ty brambory jsme vypěstovali sami na naší zahradě. Vyšli nám dva druhy, a to salátky- rohlíčky a tzv. Yukon Gold, žluté jako zlato – proto ten název.

Na rozdíl od americké zvyklosti: dávat dárky druhý den, my je dáváme na Štědrý den večer. Dětičky tak měly vždy nalázeno dvakrát. Momentálně jsou děti roztroušeny po Americe a tak jim dárky posíláme poštou. Nejlépe tak měsíc před sklavnostní večeří. Nechybí předštedrovečerní hostina Den díkůvzdání. To je vzdávání díky za dobré papání a samozřejmě za to, že člověku je vůbec dopřáno sedět ve zdraví u stolu. V pohodě si připijíme vínem a nesmí chybět nejlepší pivo na světě – pochopitelně Pilsner Urquell.

Nejel jsme na setkání s kamarády do Texasu, neboť pěstují slepice a ty potřebují hospodáře. Mohl bych snad vyrazit a přijet, ale jak podotkla kamarádka Šiška, musel bych za auto připráhnout i kurník! Koupil jsem 24 kuřat a z toho bylo 14 kohoutů. Chvilí byl klid, než se naši zdatní a dobře živení borci naučili kokrhát. Netrvalo týden a sousedi mi vyhroooožovali palnou zbraní. Tedy, těm kohoutům. Ted mám, zaplat' bůh, jen jednoho, jak se říká „na semínko“.

P.S. Pro mne jsou Vánoce všechny krásné. Jsou tu obyčejně s bílým čerstvě napadaným sněhem. S dětičkami bylo slavení drobet hlučnější, ale taky fajn.

Aleš, redaktor Stopy, Vancouver, Kanada

Čo sa Vánoc týče, tak je slávime od prvého dňa zrovna jako v Česku. Máme rybu a řízky s bramborovým salátem. Slávime je na Št. ždrý večer a deťom i vnukům naděluje Ježíšek. Pak odjedou domů tam jim na druhý den ránu naděluje Santa a v poledne mají slavnostní oběd, i po té slavnostní večeři, kterou měli den před tím u nás. Děti ani dospělí si nestěžují, časově se to netluče a každý je happy. Jak naše Stanya, tak náš Aleš junior mají kanadské partnery a i oni jsou se vším srozumění. Mají každý holku a kluka, takže je radosti až až.

Za rybu nemáme kapra, ale rybu s bílým masem, jako White Fish cod. Snapper a pod. Kapr není zdakleka tak dobrý a má šíleně kosti. Ty ryby, co jíme, vůbec žádné kosti nemají. Ryby milujeme a všechnu Sea Food, krevety, kraby, ústřice, chobotničky, makrely, mussels a jiné škeble. To jíme celý rok aspoň jednou dvakrát týdně. Ryby jsou zde několikanásobně dražší než maso, ať hovězí nebo vepřové či skopové. Z ryb je nejchutnější uzený losos. Maruš to sama udí, máme přenosnou udírnu, jak na elektriku, tak na dřevěné uhlí pro použití v divočině. Udí se 8-9 hodin na speciálním dřevě (hickory), nebo i jiném z listnáčů.

Dodatek od Maruš: *Oběd na Christmas Day, to je tady největší svátek: všichni mají krocana, nádivka se peče zvlášť, je úplně jiná než česká, k tomu si dávají bramborovou kaši s přílohou malých kapustiček dušených s cibulkou. Také se podávají sladké brambory, rozmačkané na kaši, navrch se dá hnědý cukr, a to se přikryje para ořechy, to je opravdu pochoutka. Krocana se samozřejmě podává s brusinkami, kupují se čerstvé a vaří se s cukrem, vodou a pomerančem. Cukroví jako u nás tu neznají, ale jsou jeho obdivovatelé a rychle v nich mizí.*

SITNO – Atilov vrch

V letnom dvojčíse Spravodaja sme písali o tom, kde všade na Slovensku kedysi hľadali Atilov hrob. Dnes vieme, že márne. Teraz sme sa v Krásach Slovenska dočítali, že s menom neslávne slávneho hunského vodcu sa spája iné známe miesto v slovenských horách – Sitno. Tam, pravda, nemal byť Atilov hrob, ale hrad. Nejdeme zisťovať, či je to pravda, no vrch v minulosti – a niekde možno ešte aj dnes - niesol jeho meno.

Na mape Uhorska z roku 1556 sa hrad Sitno uvádza hneď s dvoma názvami: Zytina a Etzlberg. Na mape norimberského kartografa Mathesa Zúndta z roku 1567 sa hrad nazýva Eczberg a na Laziovej mape v Orteliom Atlase z roku 1570 je vytlačená podoba Etzelberg. Zo 17. storočia je podoba Eczlberg zachytená na mape ďalšieho norimberského kartografa Jacoba von Sandrata. V nemeckom prostredí sa tento názov používal na väčšom území, v Uhorsku, Rakúsku, alebo aj v Nemecku. Menom Etzel sa v známej nemeckej básnickej skladbe Pieseň o Nibelungoch z 13. storočia nazýval hunský vojvodca Atila. Sitno bolo Atilovým vrchom v nemeckom okolí Banskej Stianice aj v polovici 19. storočia. Johann Kachelmann vtedy uvádza podoby Eczelburg a Atilaberg. Teda Atilov hrad i Atilov vrch. Na Sitne bol v 16. až 18. storočí hrad historicky doložený od roku 1548. Vznikol pravdepodobne po moháčskej bitke najprv azda ako stážna veža protitureckých obranných objektov na ochranu stredoslovenských banských miest. V rokoch 1546 až 1548 sa stal sídlom lúpežného rytiera Melichara Balašu, v roku 1604 bočkajovských hajduchov a v rokoch 1703 – 1710 bol v rukách kurucov, ktorí ho úplne zničili. Dnešná podoba názvu najvyššieho vchu Štiavnických vrchov, 1009 m vysokého Sitna, je známa od polovice 16. storočia. Pôvodná podoba názvu bola Sitieň alebo Sifen. Maďarské podoby Szitna alebo Szitnya vznikli pomaďarčením slovenského názvu. V geograficko-historickom lexikóne z roku 1786 použil slovenský lexikograf Ján Matej Korabinský podobu Žitnaberg, ktorá prešla aj do jeho Atlaisu Uhorska z roku 1804 ako Zsitna. Názov Sitno súvisí so starobylými slovanskými slovami sitina, sitie, ktoré označujú druh trávy, ktorá rastie na mokých miestach. Andrej Kmeť ju na Sitne nenašiel, no možno tam rástla pred rozsiahlymi banskými a vodohospodárskymi úpravami. Slovo sitno mávalo v slovenčine aj význam peklo; z tohto významu vychádzajú povere o prepadliskách vo vrchu a celkom určite aj povesti o sitnianskych rytieroch. Všetky tieto okolnosti spolu s výraznou podobou vrchu zrejme umožnili aj vznik názvu Etzelberg, čiže Atilov vrch.

Milan Májtán v Krásach Sloveska (krátené)

Do roku trampských jubileí

Rozlúčka so starým rokom je vždy aj vítaním roku nového. A ten rok, do ktorého o pár dní vstúpime, je rokom výročí pre naše hnutie naozaj význačných. Povedať presne, kedy tramping vznikol, vlastne nemožno. No za rok vzniku považujeme rok 1918. Vtedy sa Tábor ťvavých, kde sa zelené kádre (zbehovia z vojny a podobní predchodcovia trampov) zdržiavali už istý čas predtým, zmenil na prvú tramskú osadu – legendárnu Ztracenu. Volala sa vlastne Ztracená nádeje a jej monogram ZN, postavený diagonálne, dodnes zdobí osadnú vlajku: pootočíš ho doľava, dostaneš Z, zvrtnieš doprava, uvidíš N.

Prvá česká – a teda aj československá osada bude teda v nastávajúcom roku deväťdesiatročná. Na Slovensku vznikla prvá osada o 10 rokov neskôr; slávna Waikiki by teda oslávila výročie osemdesiate, pravda, keby ho ešte z pôvodných členov mal kto sláviť. No určite ho oslávimy my, dediči trampských priekopníkov!

V tridsiatych rokoch minulého storočia potom pribúdala na Dunaji i v Malých Karpatoch – a postupne aj ďalej na sever i na východ – jedna osada za druhou. Keby sme mali vymenovať všetky, stránky Spravodaja by zďaleka nestačili

a ťažko by sme aj zaručili, že sme niektorú v starých kronikách nenašli. Pripomeňme si teda, ktoré osady v Bratislave a na okolí oslávia v roku 2008 okružle výročie.

80 rokov – ako sme už uviedli – osada Waikiki Bratislava.

70 rokov – bratislavské osady: Beduini (vlastnili UB chatu za Dúbravkou), Desperado (najstaršia z osád s rovnakým menom; chodil s ňou kamarát Paľo Knotek a mávala nádherný flek vo vojenskom riestore Turecký vrch), Savana., Texas, Toronto a Utah.

60 rokov – Aganda, Arizona, Černý Larsen, Čierny vlčiak (Devín), Holčička, Jaskováci, Jerry Larsen (Petržalka), Kansas, Kamaráti od Veľkej rieky, Karibu, Kaskavela, Manitoba, Matinata, Matopoka, Merida, Montreal, Noční tuláci, Osada veselých samotárov, Rivada, Rodrigo, Santa Puelo, Satan, Somosa, Veselá päťka, Yukon.

50 rokov – v roku 1958 sme založenie tramskej osady v Bratislave a na okolí nezaznamenali.

40 rokov – Malí bobri, Čierna ruža, Čierny jastrab (Prievoz), Čierny vampír, Desperado (Rača – už tretia tohto mena), Dlhé nože (Petržalka), Dunajský bobor, Faraon (Petržalka), Prameň (Ivanka), Tri pramene, Winipeg (Rača), Vysoká a Vychádzajúce slnko.

Mladšie osady zatiaľ neuverejňujeme. Riziko, že zoznam by nebol úplný ani celkom presný, je priveľké. Napokon aj uverejnené prehľady jubilujúcich osád prosíme doplniť, prípadne opraviť, ak poznáte presnejšie údaje.

*Zoznamy zostavil a na Trampnete uverejnil **Pekelník***

NAŠE CHATÍČKY

Chatu TO Chřiby, ktorej kresbu prinášame na 1. strane tohto čísla, vystavali osadníci na mieste predchádzajúcej, ktorá vyhorela v máji 1992. Základom chaty je železničný vagón, privezený 18. júla 1992 a do podoby zrubu obostavaný drevom do októbra roku 2000. Chata sa hojne využíva ako základňa na výšľapy po pohorí, ktoré dalo osade meno, a uskutočňujú sa tam potlachy a iné osadné akcie.

Čochtan, TOSTO, Zlín

Počiatky trampskej pesničky.

Autor dnešnej piesne začal skladat' pesničky už ako mladý tramp na brehoch Veľkej rieky. No cítil, že to stále nie je ono a tak sa dal na odborné štúdium hudby. Výsledkom boli nielen obľúbené piesne plné

citu, ale aj to, že ovládal hádam všetky hudobné nástroje. Znáмым sa stal aj jeho krásny hlas z gramoplatní, rádia a neskôr aj televízie, ktoré často reprodukovali nahrávky Westmenov, kde dlhé roky psobil a v roku 1938 sa stal ich vedúcim duchom. Naposledy ešte výrazne podporil orchester KTO Šmidli boys. Pritom stále zostával veselým a dobrým kamarátom.

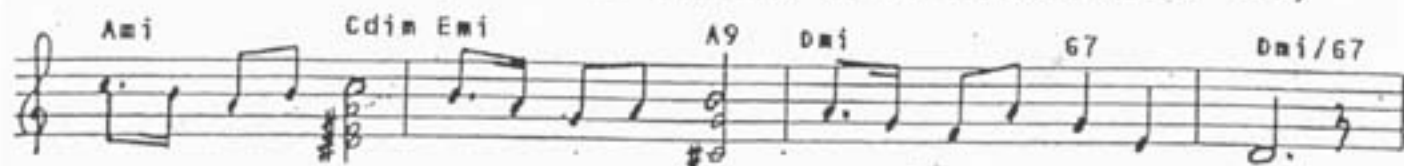

ZÁMEK Z KŘIŠŤÁLU

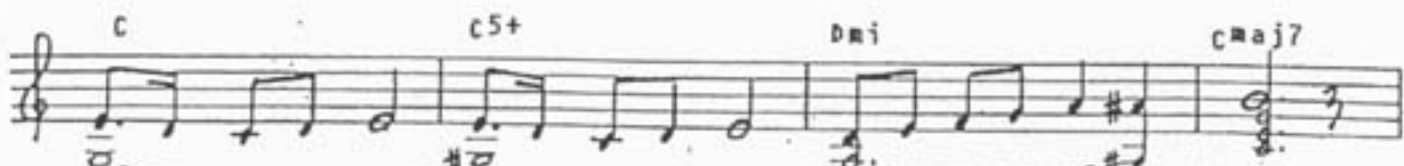
SLOWFOX . HUDBA: GUSTA ŠPAČEK . TEXT: GUSTA ŠPAČEK A B.VOCLOVÁ

Lé-ta již tě znám, a-ni ne-vím sám, co zna-menáš v ži-tí mém,

vím, že jsi mi všim, slunkem zá-ří-vým, jak nejdražší di-a - děm.

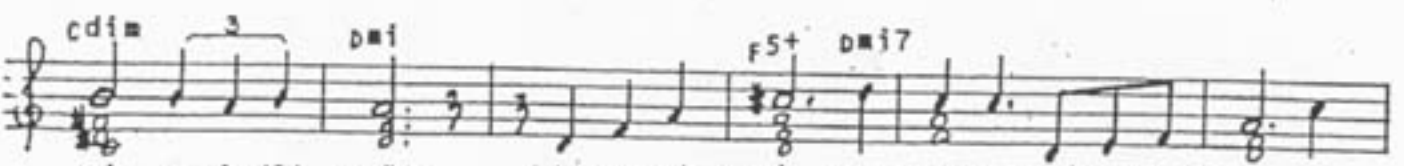
Jsi jak zje-ve-ní, sladké má-me-ní, jed-no tajné přá-ní mám,

bo-jím se ho říct, že mi zrudne líc, když ho vpísní zazpí - vám:

Až bu-deš chtít zámek z křišťálu mít, a z něho jenom rů-žo-

vý u-vi-dět svět, klí-če bych rád ti chtěl dát a nechal sám se

jen zván, sám, jak do-brý při-tel z dětských let. Až bu-deš chtít

se mnou ži-vo-tem jít, po-vím ti o mis-tě, kam ně-ha chodí

spát, pak v našem krá-lov-ství, v lás-ce a přá-tel-ství,

my spo-lu pod-ží-mu se ne-mu-sí-me bát, pak v našem

krá-lov-ství, v lás-ce a přá-tel-ství chci s tebou ži-vo-tem jít

a mít tě rád

Timo: *Kamaráti*

Navečer sme tiahli okolo chatovej oblasti.

„Keď sme už tu, môžeme skočiť ku Kiwimu na zrub. Aspoň si vypočujeme nejakú fajn vykopávku a zohrejeme sa,“ nadhodil jeden z kamarátov.

„Môžme. Na gitaru je macher, no mne vŕtajú hlavou tí prišerní trpaslíci,“ uvažujem nahlas. „Vieš, v porovnaní s ostatnými chatami má výborný flek, žiadne záhony s kvetinkami, len ohnisko, totém a tí trpaslíci. Vôbec sa k tomu nehodia. Nejde mi to do hlavy, on, starý traper a taká masňačina. Minule som sa ho na to pýtal, ale zahral celú vec do autu. Poďme teda.“

„Tam je vzadu, tuším robí drevo.“ – „Ahoj, Kiwi!“ – „Ahoj, dorast, ste hore na osade? Poďte ďalej!“

„Ukáž, pomôžeme ti, aspoň sa zohrejeme.“ – „Dobre, ponoste to pod prístrešok a prídte na čaj!“

Ako povedal, tak sa stalo. A už sme sedeli pri krbe a chlípali nielen čaj. Prebrali sme najnovšie klebety z lesa. Bugriš sa žení, Sokoli chystajú potlach, Sove sa narodil chlapec. My sme kecali, on občas zahral. Vytiahol ich osadnú kroniku. Paráda. Listovali sme stránku za stránkou, no najviac nás zaujali nažltlé fotografie. „Počuj, Kiwi, niektoré ksichty sa mi zdajú povedomé.“ – „To je možné. Toto je Myšino, tento Pokec a vždy so širákom na hlave Dany.“

„No vidíš, vedel som, že ich poznám,“ triumfoval som. „Však nejak mi to nehrá. Tu ich máš: ako trampov, zakladajúcich členov osady a teraz sú to obyčajní masňáci. Tie ich chaty, to je hrozné.“ – „Máš pravdu, kedysi to boli dobrí chlapci, no roky ich zmenili,“ priznal.

„Kiwi, povedz, ako to bolo. My sme si z vás starších trampov vytvorili skoro božstvo. Vždy ste spomínali len to dobré, ale život predsa prinesie aj nejeden kopanec,“ otravoval som. – „No dobre,“ nalial nám ešte po pohárik, zapálil si fajku, čo robil len vo výnimočných prípadoch a spustil.

„Viete chlapci, my keď sme začínali, bolo to úplne iné ako teraz. Viem, stokrát ste čítali, videli vo filmoch, aká bola bieda, no my sme ozaj tak akosi viac spolu držali. Každý bol šťastný, keď mohol niečo priniesť na osadu a tam to večer ležérne hodiť do placu. Kamaráti, dajte si. Však časy sa menili. Oženili sme sa, bieda pominula, naše nerozlučné kamarátstvo tiež. Myšino robil na zahraničnom obchode, Danyho žena nahnala k benzínovej pumpe a Pokec robil mäsiara. Stále potrebovali viac a viac peňazí a hore som chodil sám. Potom som si tu začal stavať zrub. Keď sa to dozvedeli ich manželky, vyrástli tieto nechutné barabizne. Čo mal jeden, musel mať i druhý a ešte drahšie. Dany si dal pod okno trpaslíka. Myšino musel mať tiež a o trochu väčšieho. Nakoniec ich štváli i proti mne. Raz som prišiel a trpaslíci stáli pred mojim zrubom. Viete si predstaviť ten bengál? Ženy ich vyhnali na políciu ohlásiť krádež trpaslíkov. Prišli príslušníci, spísali zápisnicu a tým to pre mňa zhaslo. Však im to začalo. Pýtali od nich povolenie stavby, účty od materiálu, proste všetky papiere. Viac som ich na chatách nevidel. Nevieť, ako to skončilo, ani ma to vlastne už nezaujíma. Len tí trpaslíci ostali u mňa. Ľudia vravia, že sú to ich trampské duše, ktoré tú masňačinu už nevládali znášať, tak ušli ku mne.“

Zobral gitaru a hral. My sme sa ticho vytratili. Prechádzajúc okolo trpaslíkov, pozdravili sme ich našim ahoj. Však sú to aj naši kamaráti.

Sázava - Zlatá řeka

Dnešnú literárnu časť časopisu dopĺňame o „cestopis“ po rieke, ktorej brehy boli jednou z kolísk trampského hnutia a v ktorej povodí sa uskutočnil aj tohoročný spoločný potlach českých a slovenských trampov. Jeho účastníci si mohli tieto riadky odniesť ako pamiatku na toto pekné stretnutie. Ponúkame vám ich s miernymi úpravami:

Známa věc. Sázava patří mezi naše nejhezčí řeky. Jako královna krásy by byla mezi prvními miss.

Jméno Sázava se začíná nazývat asi od poloviny 11. století, tedy od doby prvních českých králů. Do 13. století se prý stejně říkalo i Želivce, která se do Sázavy vlévá kousek pod Zručí. Ještě v 16. století se území mezi oběma řekami nazývalo Koberná, něco jako rybárna. Můžeme se jen domýšlet, že tento úsek byl samé nanesené bahno a písek; ještě dnes je toto poměrně velké území ploché.

Jméno řeky je odvozeno od praslovanského sadjati, což znamená sázet, usazovat, nanášet. Sázava je 225 kilometrů dlouhá a průměrný průtok v ústí má 25 krychlových metrů. Pramení v rašeliništích mezi

Velkým a Malým Dářkem ve Žďárských vrších. Jsou to rybníky, ale vlastně přirozená jezera. Malé je zeměpisná zajímavost, protože voda z něj při vyšším stavu odtéká do dvou odlišných povodí: řeka Doubrava teče do Labe a Sázava do Vltavy. Přesný pramen Sázavy nelze najít. Sázavou se nazývá potok, vytékající z Velkého Dářka a dál napájí několik nádrží, z nichž vedou náhody do okolních mýnů a skláren.

Po několika kilometrech dostane Sázava prudký spád, který trvá až do Přibyslavi. Cestou na jih protéká Žďárem nad Sázavou, kde se stáčí na západ a tím směrem pak v podstatě pokračuje až k ústí v Davli. Ve Žďáru, což je jedno ze dvou okerních měst na řece, je Sázava vlastně stále jen větší potok. Za městem, od Hamrů k Ronovu je pstruhové páso, oblíbené rybáři, ostatně jako celá Sázava.

Dále řeka protéká Přibyslaví, která je známa tím, že zde roku 1424 zemřel Jan Žižka z Trocnova. Tady se řeka trochu zklidňuje, obtéká řadu trempsých kempů a pak skrz lesy teče rovnou do Havlíčkova Brodu, druhého okresního města na řece. Zakrátko jsme ve Světlé nad Sázavou, městečku se sklářskou tradicí a slušným nádražím, kde můžeme nasednout na proslulý Posázavský pacifik směrem na Čerčany. A už jsme na středním toku, který se vyznačuje velkým počtem jezů.

Výjimku tvoří Stvořidla. Je to státní přírodní rezervace. Krásné peřeje začínají ve Smrčné, kde Sázava vtéká do úzkého údolí s prudkým spádem. Voda si tu razí cestu přes obrovské žulové balvany. Je tu moc hezky v každém ročním období, i když v létě možná trochu moc rušno. V peřejích s dostatkem kyslíku ve vodě a jejím samočištění je pstruhové páso.

Řeka se zklidní až nad Ledčí a pokračuje dále na Zruč. Tam se dá přesednout na odbočku sázavského pacifiku směrem na Kutnou Horu. Hned vedle nádraží tu najdete vodácké tábořiště i s hospodou. Dále je soutok s Želivkou, dnes již vytékající z nádrže, která zásobuje Prahu pitnou vodou. Přehradní hráz je vzdálena od steče - jak se tu říká - asi 2 km.

Sázava pak pokračuje přes Kácov se zajímavým pivovarem a Soběšín s táborem Ymky k Českému Šternberku. Na krásném hradě mají mnoho zajímavého, mimo jiného originály knih Karla Maye. Vlídne tu zacházejí i s návštěvníky. U Šternberka s do Sázavy vlévá řeka Blanice, poté co obtekla Blaník s jeho tajemnými rytíři. Chvilku dál po vodě jsme v Ledečku, známém trampském hnízdě. I v nedalekém Zapomenutém údolí jsou mraky osad. Dále v Samopši se nad řekou vypínají „Sázavské mušle“. Tak se říká dvěma krátkým, asi dvacetimetrovým tunelům na trati posázavského pacifiku s příkrými srázy k řece.

Následuje město Sázava, známé mimo místní sklárny hlavně klášterem, založeným mnichen Prokopem, kde navazovali na cyrilometodějskou tradici slovanské bohoslužebné řeči.

Přes Saměchov a Stříbrnou Skalici dorazíme do Hvězdonic. Když u mlýna zahneme doleva, dorazíme do Údolí obrů k chatě Boba Hurikána, od jehož smrti letos uplynulo sto let. Nedaleko dojdete k dalšímu starotrampskému místu - Zlenicím se zříceninou Hláskou. Po dalších dvou kilometrech nelezeme železniční křižovatku Čerčany. Sázava pokračuje směrem na Poříčí nad Sázavou. V Krhanicích a Kameném Přívozu se koryto řeky rozšiřuje a „zakameňuje“. Začínají tu spousty peřejí, řeka je mělká, obklopená romantickým údolím plným lesů. Lesy a skály jsou po celém zbytku toku. V Kameném Přívoze jsou také zatopené lomy, schované v lese. I tu je plno trempsých claimů a srubů.

U Pikovic se údolí zase otvírá pod Medníkem, řečiště je však stále samá peřej. Řeka končí v Davli, kde se v klidu a pohodě vlévá do přehradní nádrže na Vltavě u Vraného. V okolí je velký počet osad z prahistorického období trampingu.

renia na Šumave - slovy : No... jsem zvědavej. Tú druhú - o predpokladanom zvýšení poštovného - udelením titulu „zlodeji“ monopolnej firme, ktorá to má na svedomí. Ako to bude s tou Šumavou sa dozvedáme hneď v Správach, kde jedna z najpozoruhodnejších hovorí: „Správa národného parku Šumava prichází s novinkou. Napříč Šumavou

v úvodníčku 5. tohoročného čísla komentuje dve správy: dobrú a zlú. Tú prvú - o povolení tábo-

od západu na juh vyznačí trasu pro trampy. Bude dlhá zhruba 120 kilometrov a výhradne pro pěši. Na sedmi alebo osmi miestach na nı bude možné prenocovať v bivačkempech.“ V správach sa tiež dozvedáme, že vydanie pripravovanej ale meškajúcej Trampskej encyklopédie má ešte šancu. Z výsledkov tohoročnej Trasy hodno zaznamenať, že v hodnotení fotografií a grafiık získal 4 ocenenia D' Ady, redaktor Severky. S výsledkami Trapsavca, ktorým patria ďalšie 2 strany Puchejřa, sme vás už v Spravodaji stručne oboznámili. S nezabudnuteľným Duom Červánek sa lúči Tony Linhart. Hanka Hosnedlová hodnotí stretnutie vynikajúcich trampských muzikantov, aj zahraničných, na Medenici. Rubrika Hyde Park je v Puchejři nová. Má podtitul Rubrika názorů, polemik a úvah. Slovo dostávajú viacerı pisatelia. Hneď prvý sa pozastavuje nad sporom o tom, kto je a kto nie je tramp. Je to spor starý ako trampstvo samo. Kde sa v nás ta sršatosť bere? – pýta sa Bowery a odsudzuje inými slovami to isté, čo my pred mesiacom v glose o „majiteľoch pravdy“. Posledný účastník ankety súdi, že starým trampom treba ponechať právo tak trochu spohodlnieť a „pochalupárčiť“ sa. Pozvanie na Bystřické banjo (už 9. ročník) avizuje účasť jubilanta – Kapitána Kida. 75. narodeniny oslavı trampský všumelec aj 11. decembra v P-klube na Trojickej. Spoločne s Listkom. D Ady oboznamuje čitateľov Puchejřa s výsledkami Literárnej súťaže Severky (aj tie už poznáte). Z mnohých muzikantských podujatı si pozornosť zaslúži najmä Jizerská nota – hodnotı ju Belmondo. Historky s prošlou záruční lhůtou poznáme. Aj tentoraz sú to staršie príbehy, ktorých „postavy“ sa už nemôžu uraziť. Hanku Hosnedlová píše o tohoročnej expedícii „starých dám“, ktoré to ešte stále „nezapáchli“, aj keď neputovali až tak ďaleko ako v minulosti. Fredy z Paběrkov pokračuje v popise rôznych druhov trampskeho nocovania, tentoraz v rozličných „vypožičaných“ a nie vždy pohodlných pristroškoch. Jimajz rozjıma o tom, ako očistiť naše lesy od odpadkov a porovnáva to s nepo-rovnateľnou situáciou v Kanade. Pete Guth z TO Zlatý orel pripomína jubileum tejto slávnej osady. Do sveta sa Puchejř vybral za americkým básnikom a ekologickým aktivistom Garym Snyderom (vlastne za nım vycestovať nemusel, zastihol ho v Prahe) a skutočne ďaleko na sibírske Sajany sa vybrala partia našich trampov. V rozprávanı o tejto skutočne dobrodružnej expedícii pokračuje Seyček.

OSLAVSKÉ BOUDY

v 3. tohoročnom čísle hneď pri úvodníčku uvereňujú odmenené verše z tohoročného Trapsavca: Atkine Jizvy a Havranov Tichopád. Potom žiadajú kamarátov z oblasti Jihlavy a Oslávky o pomoc pri zostavovanı, resp. príprave druhého dielu Trampskej histórie oboch týchto juhomoravských riek.

Jura Cancák pokračuje vo svojich Starých povestiach trampských – tentoraz vtipne spája báje zo Starých povestı českých s realitami trampingu v okolí Brna. V rubrike Trampské toulání predstavuje časopis dve zaujímavé rozhľadne. Z viacerých hudobných festivalov venujú Oslavské boudy najväčšiu pozornosť Tovačovskému Portálu, ktorý sa t.r. uskutočnil už 9. raz a bez toho, že by stratil svoj tradičný komorný charakter pritiahol do prıvetivého historického mestečka na strednej Morave popredných trampských muzikantov aj kamarátky a kamarátov aktıvnych v iných oblastiach trampskej kultúry. U poroty aj divákov získala najvyššie ocenenie pražská skupina Bezefřeho. Okrem iných noviniek z oblasti trampskej hudby zostavovateľ rubriky Sam pripomína 15. výročie brnianskej vokálnej skupny Mořny. V pokračovanı Ciest k prameňom Baliři „objavujú“ prameň riečky Rokytnej v južnej časti Českomoravskej vrchoviny. Pre nás je zaujímavé, že tá istá partia vo výročný deň smrti Alžbety Batoričky, ktorý je aj výročím vpádu „varšavských“ vojsk do ČSSR, navštívila zrúcaniny hradu Čachtice. V Trampskom zpravodaji (to nie je časopis ale rubrika) zaznamenávajú Oslavské boudy najmä akcie nad riekou Oslavkou. K Trapsavcu sa v závere Oslavské boudy vracajú výsledkami posledného ročníka a ocenenou poviedkou Stanislavy Bumbovej Podzimní čundr. Poviedka Kounického Kida *I dospělı si někdy hrátı už patří do závěrečného Kútika humoru.*

TRAMPNET

na novej ústrednej stránke želá čitateľom príjemné Vianoce a spestruje ju novou Timovou poviedkou na starú tému – zhodou okolností rovnakú ako v staršej poviedke, ktorú sme vybrali do tohto čísla Spravodaja: „zmasňačenie“ viacerých starých, možno povedať bývalých trampov. To všetko je priliehavo ilustované Lexovými kresbičkami. – Na stránke aktualıt upıta opis tohoročných ciest kanadského trampa Joe-Martınka-Mrca. Vzácnne sú najmä autorove krásne fotky. 15.mája odcestoval Mrco na Slovensko, kde sa zúčastnil na rybaciích hodoch na Dunaji, dvakrát na stretnutı Tramp Clubu v Karlovej Vsi a zavıtal aj na Kořarisko. Poteřili ho stretnutia s Vavrovcami a Blchom s Muřkou z Austrálie a s Paličkovcami z kanadského Winipegu. Z Bratislavy sa Mrco s manželkou vydal na 12 dňový zájazd do Grécka. Navštívili tam Soluň, skalné kláštory Meteora, Delfy, Korynt a Atény. Potom si dožičili oddych na ostrove Erii. 27. augusta vyrazili na 11 tisíc kilometrov dlhú cestu po Západe Spojených štátov. Navštívili Yellowston a ďalšie

národné parky, kaňon Colorada, Park oblúkov v Utahu, Bryce kaňon a jedinečné skalné mestá v puklinách opustených skál, ktorých obyvatelia svoje jedinečné sídla z neznámych dôvodov opustili a podeli sa nevedno kam. Do Vancouvru sa Mrcovci vracali po pacifickom pobreží, pozreli si tam okrem iného parky s nebotyčnými sekvojami a v Portlande navštívili starého kamaráta Lupina.

6. číslom sa končí nielen 8. ročník časopisu, ale je to jeho úplne posledné vydanie. S malou radosťou to v Poslednom slove šerifa oznamuje šerif=šéfredaktor Slavomír Janov. Lúči sa s čitateľmi a vysvetľuje, že o zániku Western Worldu rozhodlo vydavateľstvo Profi Pres, ktoré časopis vydávalo, nakoľko celkom nepasoval do štruktúry jeho odbornej tlače a – načo tajiť – zrejme dostatočne nezarábal. Nepriaznivý vývoj sa dal očakávať už po minuloročnej zmene z mesačnej na dvojmesačnú periodicitu. Čo v čísle, rovnako pestrom ako boli doterajšie, nájdeme? Predstavuje sa kanadský countryman

Luba Dvorak, syn známeho trampského muzikanta Lampu, ktorý pred tromi rokmi zahynul v starej vlasti pri autonehode, a potomok svetoznámeho hudobného skladateľa Antonína Dvořáka. K sedemdesiatinám blahoželajú českí westernoví športovci svojmu uznávanému starešinovi Jaroslavovi Kráčmerovi-Rikimu. Účastníkom čs. zahraničného odboja, najmä letcom, ktorým sa za minulého režimu namiesto uznania ušlo zaznávanie a často prenasledovanie, venovali country muzikanti v plzenskom klube Alfa koncert. Ďalší majster westernových športov, tentoraz strelec, je Juhočech Václav Papáček. Aké uznanie sa ušlo známemu muzikantovi, predovšetkým bendžistovi Markovi Čermákovi, sme v Spravodaji už informovali. Vo Western Worlde sa o tom dozvieme viac, napr. aj to, že väčšmi ako samotný umec sa o ocenenie pričínili jeho priatelia a obdivovatelia. Skromný romantik a ortodoxný tramp by sa sám ťažko presadzoval. Najvýraznejšia osobnosť českej „new-country“ Petr Kocman si ocenenie získal zatiaľ doma. V decembri krstil svoje nové cédecčko Crazy Man. Zhodou okolností v rovnaký deň bolo v Prahe aj záverečné podujatie organizované k storočnici Jaroslava Foglara. Inému žánru sa venovalo vystúpenie mexických i našich tanečníkov a hudobníkov, ktorí rozozvučali pražské Rudolfinum latinskoamerickými melódiami a rytmami. Aj zostavovatelia bohatého špeciálu o koňoch a jazdcoch sa lúčia so svojimi čitateľmi. Prinášajú ilustrované články o prehliadkach rozličných odvetví westernového jazdectva, ako aj praktické rady chovateľom koní. Tieto odborné stránky spestruje aj dvojstrana s maľbami „konského“ maliara Jerryho McAdamsa. Z histórie amerického Divokého Západu nájdeme v čísle niekoľko článkov o bojoch, v ktorých prišli o slobodu kmene Apačov, seriál článkov o amerických boroviciach končí predstavením borovice ťažkej, ktorá je doma na severozápade USA, ale začína sa uplatňovať aj v Strednej Európe. Rubrika Ahoj, ktorá by mala patriť trampom oznamuje, že Český rozhlas vydal pôvodné nahrávky trampskej klasiky v podaní Samotárov, Ztracákův, Odeon Boys, Song Clubu, Settlerův, Kamarádův z Údolia Děsu, Dickey Clubu, Voldánovej party, Štraubovej a Hořínkovéj party a ďalších historických skupín. Po výsledkoch 33. ročníka Trapsavca nachádzame Zprávy (nejen) z osad, medzi ktorými sa krčí aj niekoľko riadkov o 14. čs. potlachu; jediné, čo na ňom autora informácie zaujalo, je to, že z potlachoviska bolo možné poslať pozdrav s príležitostnou pečiatkou. Väčšiu pozornosť upútal Expres Paříž-Dobříš. Pekná dvojstrana patrí Marte Pelikánovej-Pelde. Okrem vinša k jej abrahámovinám sú tu úryvky z jej cestopisu po Austrálii. Napokon Slavomír Janov oznamuje, že nepriamym pokračovaním Western Worldu bude internetový magazín www.countryman.cz.

želá všetkým kamarátom a kamarátkam pekné prežitie vianočného času, príjemné chvíle na osadných slezinách a stretnutiach, nech nikomu nie je pri zimnom táborení veľmi zima a s prichádzajúcou jarou nech sa zasa všetci stretnú na svojich kempoch. Až potom pokračuje zvyčajný úvodný fejtón o decembri, ktorého autor prezrádza, že má prírodu nielen rád, ale všeličo o nej aj vie. Po pamätnom liste k 20. výročiu Old Boys Brno je v čísle blahoželanie Pupálovi z Colorada k sedemdesiatke. Správy začínajú pomerne podrobnou informáciou o prvých trampských hudobných skupinách v Brne, ktoré začali vznikať v roku 1928 a v 30 rokoch ich už mala každá aktívna trampská osada. Ako vždy sa v Kurýre dočítame o čundroch organizovaných redakciou v minulých mesiacoch a pripravovaných na december a január. Pekná fotografická časť prináša snímky zo 14. čs. potlachu i z niektorých čundrov na okolí Brna.

SPRÁVY Z OSÁD

Jesené táborenie u Rusa, zvolané pôvodne na 10. novembra, sa uskutočnilo o týždeň – 17. novembra. Dôvod odkladu bol prozaický: neprejazdná cesta. Cez týždeň už toľko nepršalo, takže hoci bolo stále blato, dalo sa prejsť. Účastníkom sme

nachystali rôzne prístrešky a stôl, aby si mohli „pohodlne“ posediť. Prišlo ich asi 25-30 – z Ivanky, Bratislavy, Pezinka, Trnavy – a poprinášali rôzne dobroty: „utopencov“, varené víno, masťný chlieb s cibulou ... Teplota bola nad bodom mrazu a zábava pri táboráku výborná. Siedmi kamaráti zostali cez noc a nepomrzli. Ráno si ešte napiekli zemiakové placky a pobalili sa. Niektorí odišli spať na hausbót Zelenej sedmy na Malom Dunaji. Ďakujeme všetkým za účasť a za prinesené dary na spoločný stôl. Akcia sa, myslíme, vydarila.

*K Malému Dunaju pozvali a úspešné táborenie tam zabezpečili **Špricke a Lupi***

V texasskom Fort Adamsoni, tam kde bol tohto roku 7. celosvetový potlach, uskutočnila sa 10. novembra jesenná slezina. Sobotný večer mal program, aký už tramské posedenia pri ohni mávajú. No v nedeľu, 11.11. presne o 11.11. hod. účastníci v čiernom oblečení, s čiernymi dáždňíkmi a tvrdákmi pietne uložili svoju mladosť do texasej hrudy na potlachovisku na večný odpočinok. Obrad celebrol Farář, šerif Fort Adamsonu. Na čiernej lakovanej truhli kamaráti nalepili svoje fotky z mladých rokov a ďalšie upomienky. Účasť kamarátov od 40 rokov vyššie bola povinná.

*Na skutočne originálnu slezinu pozýval **šerif Fífa***

Katarínsky tramský večer bol 24. novembra v ivanskom Matičnom dome. Hrala skupina Perzeus, ktorá bola aj hlavným organizátorom akcie. Okrem hudby bolo zabezpečené aj občerstvenie-guláš a tombola s hodnotnými cenami. Čelovia Perzeusu pracujú na smeny, takže sa im vždy nedarí vyraziť spoločne von. S tramskou muzikou, mierne upravenou, vystupujú na rôznych akciách a tak to bolo aj tentoraz. Radi ich počúvame a aj si zatancujeme. Dobré sme sa zabávali do skorých ranných hodín. Dúfam, že skoro budeme mať príležitosť zopakovať si to.

*Pri organizovaní večera pomohol a pre Spravodaj dňomnapísal **Špricke***

Niekdajšia tramská kapela terajšieho šéfredaktora Severky D'Adyho Sosna si raz do roka okolo Mikuláša pripomína svoje narodeniny. Nie verejným vystúpením, ale neformálnym hraním pre seba a svojich kamarátov. Tohto roku to bolo 17. novembra v krčme Merlin. Hostom bolo ďalšie zvolenské zoskupenie Letiace banjo.

*Hrali pre seba, ale informáciu si pre seba nenechal **D'Ady***

Pražovník Pezinského múzea Peter Wittgruber, ten čo účastníkov tohoročného Blatošlapu povodil po banskom náučnom chodníku s pamiatkami na staré pezinské zlaté a neskôr železorné bane, dostal Pamätný list Bratislavského samosprávneho kraja. Pravda nie za to – tak ďaleko ešte nie sme – ale za organizovanie archeologického výskumu v Pezinku a jeho okolí, propagáciu baníctva v tomto regióne a aktívnu účasť na viacerých projektoch Bratislavského kraja a mesta Pezinka.

*Ocenením občanov mesta sa pochválil regionálny časopis **Pezinsko***

Ďalšie balíčky pozoruhodných hracích karát, najmä s westernovými námetmi, pripravil tramský maliar Jan Hora-Mauglí z Chomutova. Okrem karát typicky westernových je námetom jednej súpravy vojna Severu proti Juhu, aj 2. svetová vojna, vybrať si možno aj karty rybárske a karty nazvané Pozor pes! Je na nich vyše 300 plemien psov zo všetkých kontinentov, medzi nimi Londonov Biely tesák, aljašský malamut, slovenský čuvač, Lassie, alpský bernardín a ďalšie fajty. Mauglí dal kartám krásnu pestrú zadnú stranu a ešte krajšie vyobrazenia na strane významovej. Keby ste to ešte stihli, mohol by to byť vďačný vianočný darček.

*Neberte túto informáciu ako reklamu; **Ďáblík** to tak určite nemyslel*

* V prvých mesiacoch nového roku, keď sa nebude v karloveskej lodenici kúriť, máme zabezpečené stretávanie TCB „v skleníku“ U Mariky v Prievoze na Mierovej ulici 236. Dopraví nás tam trolejbus 208. Vystúpiť treba tam, kde linka

kedysi končila – pred mostom ponad Malý Dunaj, dnes cez hlavnú výpadovku smerom na Biskupice a Žitný ostrov.

* 18-20. januára 2008 Oslavský Rampušák – zimné táborenie pri juhomoravskej rieke Oslavke

Veselé stránky, ktorými zvykneme čísla Tramského spravodaja končiť, uvádzame citátom textu z Wabiho rumu, ktorým pred mesiacom krstili jeho zbierku poviedok **Prokletá vůně hor**. Na štýlovej fľaši bolo napísané: *Tuzemský 100% Wabiho rum je vyroben z koniklece a je děsně léčivé!* (Fajnšmekrom môže poslúžiť aj ako recept.)

A teraz ešte dve historky na zasmiatie, z tých, ktorými nás pred svojim nečakaným predčasným odchodom zásoboval nezabudnuteľný zabávač Papagáj:

Príde Mikuláš do ústavu pre postihnutých a hovorí:

„Milé deti, kto mi zaspieva pesničku, dostane darček. A kto mi zatancuje, dostane darčeky dva.“

Vtom jeden chlapček vstane, začne nekoordinovane mávať rukami a hovoriť: „aeoeeoaaem...“

Mikuláš sa naňho pozrie a povie: „A kto bude robiť somariny, nedostane nič!“

* * *

V jednom meste vznikl obchod, ve kterém si může každá žena koupit muže. Má šest pater a kvalita mužů roste s každým patrem. Je v tom ale háček: jakmile žena vejde na vyšší patro, nemůže už sejít níž, pouze odejít východem bez možnosti návratu.

A tak vchází první žena s vážným zájmem o koupí muže. V prvním patře vidí ceduli: "Muži mají práci". No, to už je něco, můj bývalý ani práci neměl - pomyslela si žena, ale podívám se, co je víc.

Ve druhém patře byl nápis: "Muži zde mají práci a mají rádi děti." Pěkné, ale podíváme se, co je výš.

Ve třetím patře byla tabulka: "Muži zde mají práci, mají rádi děti a jsou neskutečně pěkní." No čím dál tím lépe - pomyslela si - ale výš to už musí být....

Ve čtvrtém patře si mohla přečíst: "Muži zde mají práci, mají rádi děti, jsou neskutečně pěkní a pomáhají při domácích pracích." Sladké, jak sladké...Ale zkusím ještě o patro výš.

V pátém patře stálo: "Muži zde mají práci, mají rádi děti, jsou neskutečně pěkní, pomáhají při domácích pracích a jsou ďábelsky dobří v posteli". No to je neuvěřitelné, přímo zázrak - pomyslela si žena – ale když to je tak skvělé tady, co musí být o patro výš!?!

A v šestém patře si velice překvapená žena přečetla:

"Na tomto patře již nejsou žádní muži. Patro bylo postaveno jako důkaz toho, že vám ženským prostě nejde vyhovět."

TRAMPSKÝ SPRAVODAJ

Vydáva Tramp club Bratislava pre vlastnú potrebu.

Adresa redaktora: Zdeno Dočkal, Novomeského 1, 902 01 Pezinok, Slovensko
telefón 033/6401136, e-mail: zdeno.dockal@zoznam.sk

HUMOROIDY

NA VIANOCE
KÚPIM ŽENE GULIČKOVÉ
PERO...

TO BUDE
AKO PREKVAPE-
NIE, ŽE?

TO TEDA BUDE!
ONÁ SI MYSLÍ, ŽE
DOSTANE VÝSTROJ
NA LYŽOVAČKU...

POZRI SA NA
ČIKULIHO: PRED
MESIACOM MU UŠLA
ŽENA A DODNES
CHODÍ OPITÝ...

TAK DLHO
TO OSLAVUJE?

Hreší Šafrova žena Šafra:.

- To už presahuje všetky medze! Terry ťa priniesol o druhej v noci! Prečo si neprišiel o desiatej, ako si sľúbil?!
- Ja som chcel, ale Terry nebol voľný...

TY SI TAKÝ MÚDRY, ZÁBAVNÝ,
TAK PEKNE HRAŠ NA GITARE,
VŠETKÉMU ROZUMIEŠ, JE
S TEBOU VESELO...

- ÁÁÁLE, JA SOM NORMÁLNY.
TO JBA TY SI TAKÁ
ŠIBNUTÁ...!

Lero